

הኖכל ובעל העדר

アイスלנד

לא הרחק מארמון המלך חי אדם זקן עם בנו בחווה לא גדולה. הכל היה מתנהל יפה אצל לו לא הבן ג'ון שהיה עצמן גדול ולא היה מוכן לעזר לאבא בעבודתו. הוא אפילו לא היה מוכן לשמר על הפרה שבמרעה, אלא שכבר בשמש וחלם. כשהאב העיר לו שהוא לא יוכל כרך להתקיים, ענה ג'ון בדרך כלל "עזוב, אבא, הכל יסתדר".

אבא של ג'ון סבל מספיק זמן ובסוף אמר "אם אתה חושב שהכל יסתדר, לך מקום ותראה איך תוכל להתקיים עם הדעה הזאת".

יצא ג'ון והתהלך בסביבה. לקראת ערב חיפש מקום לילינה. הוא ראה בית יפה, דפק בדלת ולקראתו יצא איש מכובד. ג'ון שאל האם יוכל ללון בביתו אך זה אמר "אני אברבש הרועה הראשי של עדרי המלך. אלין אותו אבל מחר תעבור קצת אצל העבודה לא קשה". ג'ון

הסכים כי ראה כי אין לו ברירה אחרת אלא לעבוד. הם נכנסו הביתה והצעיר התיישב לארוחה עם הרועה הראשי, אישתו ושתי בנותיו.

למחרת אמר לו אברבש "אתה יוצא עכשו לעובדה".

"ומה עלי לעשות?" שאל ג'ון

"לא הרבה" ענה אברבש "רק לשמור על עדר של מאה החזירים אלה. תדע לעשות זאת?"
"בודאי" ענה ג'ון "אני רגיל לכך".

아버בש לקח את ג'ון לדיר החזירים ואמר לו להוציא אותם למדרון, שם הם יכולים למצוא את מזונם. ג'ון עשה כך, אך כשהחזירים הגיעו למדרון התחלו להשתולל ולהתפזר לכל הכוונים. הם היו בודאי ברחוק כולם, אך למצלן של ג'ון הם נכנסו לעומק צר, ומשם הצעיר הוביל אותם בקלות לחוותו של אביו. "מײַן כל החזירים ואייר השגת אותם?" שאל אבא בהשתוממות.

"הם החזירים של המלך והרועה הראשי אמר לי לשמור עליהם. אבל לא הצלחתי להשתלט

"המצאת סיפור לא רע"icus אמר בארכש.
"לא, זו אמת לאמתיה. תוכל לראות בעצמך."
הם הלכו יחד למקום ובאמת בארכש ראה
את זנבות החזירים הבולטים החוצה. הוא
تفس אחד מהם וניסה למשור, אך האבניים
שאליהם קשור היה חבל, היו כבדות, והוא לא
יכול היה להוציאו. גוון אפילו עזר לו בכר, אך
גם שניהם לא יכולו לעשות כלום.

"הסיפור שלך מוזר ביותר" אמר אברבש
"אבל אין זו אשמתך ואני מוכחה להשלים עם
האובדן. נחזר עכשו הביתה לארות ערב."
למהירת אמר אברבש לצעיר "היום תוציא
מאה כבשים למרעה. אך תשגיח היטב שלא
יקרה איתם דבר."

"עשה מה שرك אוכל" ענה ג'ון. הוא פתח את הדיר והוציא את ה策ן החוצה. אך אלה שוב התחלו להתפזר, כמו החזירים يوم קודם. הצעיר לא הצליח לאסוף אותם וחשב לעצמו שעכשיו הוא נענש על שלא רצה לשמר על פרה של אבא.

אבל בסוף ה策lich לגרש את הכבשים שוב

עליהם ולכון הבאתם אותם הנה. תוכל להרוויח
כספי רב עם נשחוט אותם ונמכור את בשרם."
האם השtagעת?" קרא האב "מלך ישלח
אותנו לגדודים על מעשה צזה."
וג'ון אמר כרגע "עזוב, אבא, הכל יסתדר."
הוא שכנע אותו ובסוף הם שחתו את
החזירים. אבל ג'ון חתר להם את הזנבות,
לקח חבל ארוך וקשר את הזנבות לכל אורכו.
הוא חזר למקום בו החזירים אמרוים היו
לרעות שם מצא ביצה. הוא קשר אבניים
గדולות לשני קצוות החבל וזרק אותו לביצה.
כך שrank הZNבות בלטו החוצה.
כשהכל היה מסודר הוא חזר לביתו של
아버בש ובעצב רב סיפר על האסון.
"איפה החזירים?" שאל אברבש.
"כואב לי לספר לך" ענה ג'ון "ברגע שהגיעו
לשדה הם התפזרים כולם. אני ניסיתי לtrapois
פעם זה, פעם אחר, אבל הם השתוללו
ופתאום רצוי כולם לביצה. ניסיתי לגרש אותם
משם אך לשוויא. כולם טבעו, ורק הזנבות
שליהם ניתן לראות"

"אל תשאל עליהם" ענה ג'ון "רק נס שאני עוד חי".

"ספר מיד מה קרה" אמר אברבש.
הצעיר התחיל להתייחס וgambar "קשה לי לומר לך.. הם היו פראיים כל כך.. לא האלהתי להשתלט עליהם.. הם רצו בכל הכוונים ואני אחראיהם וכמעט נפלתי מרוב עייפות. ואז שמעתי רעש.. חשבתי שזו רוח אבל אלא היו הכבישים ש.. יש לפני העיניים שלי התרכזמו כולם באוויר. אני הבטתי עליהם כמו מאובן אבל יכולתי רק לשמעו את צליל הפעמוניים של האיל שהוביל אותם".

"זה שקר מהתחלת ועד הסוף" אמר אברבש.
"לא, זואמת כמו שהמש בשמיים" ענה ג'ון.
"از תוכיח לי זאת" קרא הרועה הראשי.

"בוא איתי" אמר ג'ון. היה כבר ערב חשוך למד'. הצעיר הוביל את אברבש לרגלי הסלע הגדול, אך בחושך הם לא ראו דבר, ורק יכלו לשמוע את צליל הפעמוניים שאברבש הכיר היטב.

"אם אתה שומע?" שאל ג'ון.

לעמק הצר והוביל את כולם לביתו של אבא.
"מה עושים כאן כל הכבישים האלה?" שאל אבא. הבן סיפר לו.

"תוקן את דרכיך" אמר "הוביל את כולם חזרה לנונן העבודה שלך".

"לא, אבא, אני לא כל כך טיפש. יש לנו כבשים, נשחת אותם ויהיה לנו מה לאכול."
"תגיע בוודאי לגדודם על מעשה זהה!" אמר אבא.

"אני לא כל כך בטוח" ענה ג'ון. הוא נשחת את הכבישים והניח אותם בדשא. אבל הוריד את ראשו של האיל ש תמיד הוביל את הצאן ושקרנו היו מקושטות בפעמוניים. הוא חזר לשטח המרעה ושם מצא סלע גבוה עם קצת ירק עליו ושלושה שיחים צפופים. הוא טפס על הסלע וחיזק את ראש האיל אל השיחים בחבל חזק, כך שרק הקרנינים בלטו החוצה. נשבה רוח קלה והפעמוניים צלצלו. אז הוא חזרשוב לביתו של אברבש.

"אייפה הצאן?" שאל זה, כשהצעיר רץ על המדרגות הבית.

"של מי העדר זהה ומماין הוא בא?" שאל והבן סיפר לו הכל.

"קח אותם מיד חזרה" קרא הזקן, אך ג'ון צחק ו אמר "לא! לא! הם מתנה בשביילר. הם יעשו אותך עשיר".

זמן רב הזקן סירב ללקחת את העדר, אך בסוף השתקנע, והם שחתו את העדר כמו קודם את הצאן ואת החזירים. אך את השור המלכוטי לא היה קל לשחות. ג'ון זרק אמןם חבל על קרניו אך השור היה חזק. הוא קרע את החבל וברוח בכoon העיר, כשהצעיר רץ אחריו מעלה כל המשוכות ותעלות. אך הם הגיעו למעבר בין אבניים, סמוך לביתו של אברבש. השור חשב שהוא ניצל ונעמד כדי לנקה. הצעיר התקרב אליו, אך לא ידע איך לתפוס אותו. אז התחיל לאסוף עץ, זרדים וענפים יבשים ובנה מהם מעגל אש סביב לשור. השור בינתיים נשכב לנוח ונרדם והתעורר רק כשהיא הגיע לראשו. הוא לא הצליח להימלט והצעיר רץ אל ביתו של אברבש.

"כן, אני שומע וכנראה אמרתאמת. איןני מאמין אותך ואצטרך להשלים עם האובדן. הוא הסתווב וחזר הביתה, כשהצעיר הולך אחוריו.

"תכן והמשימות שהטלתי عليك היו קשות מדי" אמר אברבש למחرات בבוקר "אבל היום אתן לך עבודה קלה במיוחד. יש כאן ארבעים שוורים שאתם תוציא למרעה. אבל שים לב. אחד מהם הוא בעל פרסות וקרניים זוהובים, והמלך מעריך אותו כ敖ץ גדול ביותר שלו".

הצעיר הוביל את העדר למרעה אך כמו בפעם הקודמת העדר התפזר, כשהשור היקר הוא הפראי מכולם. ג'ון לא ידע תחילת מה לעשות אך אז נזכר בפרה של אביו, שרוועה לא רחוק ממש. הוא התחיל להריעיש נורא והעדר נבהל ועשה שקט יותר. אז שמעו את גועה של הפרה וכולם התחילו להתקדם בכoon המרעה בו היא נמצאה, סמוך לביתו של האב.

ה זקן עמד לפניו הבית כשהעדר הענק הופיע, עם השור המלכוטי, פרטו והבן בראש.

"נעדרת זמן רב" אמר זה "אייפה העדר?"
הצעיר התנשף ולא יכול היה לדבר. בסוף
אמר "שוב אותו הסיפור! כל העדר הילך..
הילך!!"

"הילך?" זעק אברבש "אתה משקר!"
זואמת ענה ג'ון "כשהגענו למרעה העדר
התפזר כר שבkosי יכולתי לאסוף אותם.
השור הגדל פרץ וכל העדר רץ אחריו לתוך
חור גדול באדמה. שמעתי את געיתם
והבחנתי גם את קולו של השור הגדל, אך
כשבאת לשם לא מצאתי אלא מעגל אדמה
עם שרידי אש סביב.

"גבזה" קרא הרועה הראשי כששמעה את
הסיפור "אולי אם לא שיקרת קודם, אתה
עכשי משקר בזדאות!"

"לא אדוני, אני אומראמת. בוא ותראה
בעצמך!"

"אם אראה שרימית אוטי, אתה מת!" קרא
아버בש והם הלכו ביחד.

"מה תאמר עכשי?" שאל הצעיר. והוא
הבית וראה שטח שרוף כאלו אש פרצה

מהאדמה.

"פלאopolai!" קרא "از באמת סיפרת אמת.
טוב, לא אוכל לבוא אליו בטענות, למרות
שאני יודע עוד איך להצדיק את כל
הפסדים האלה לפני המלך. עכשו באו
הביתה. יותר לא אשלח אותו עם בהמות
וatan לר משימה קלה יותר."

"חשבתי על מהهو שתוכל לעשות בקהלות"
המשיך אברבש "זה כל כר פשוט שלא תוכל
לטעות. רק תכין לי עשרה חרמשים, אחד לכל
אחד מהקוצרים שיקצרו את העשב על הכרמים
שלנו".

כשಗון שמע זאת, נבהל נורא. הוא מעולם לא
למד אצל נפח או נגר. אך הוא חייר ונענע
בראשו.

הוא הילך למיטה באותו הערב, אך לא יכול
היה לישון כשחשב איך לעשות את
החרמשים. כל התבונה והערמוניות שעוזרו לו
עד עכשו לא יכלו לסייע לו. אחרי שחשב
שעות ארוכות ראה רק דרך אחת להינצל.
כאשר שמע שכולם ישנים בבית, התגנב ויצא

תוכל לישון הלילה כאן, אם תרצה ותעיז. מהר
אחליט מה לעשות איתך".

"באתי לקבל משהו טוב יותר מאשר מיטה"
ענה הצעיר כשהוא שולף את חרבו "אם לא
תיתן לי את בתך לאישה, אתקע את החרב
זהו ישר לבך!"

מה יכול אברבש המסקן לעשות. הוא הבטיח
לו את בתו, שהיא גם שמחה מאוד כי מזמן
חיבבה את הצעיר.

ג'ון חזר הביתה להוריו ואמר להם להתכוון
ולקבול את כלתם. אחרי החתונה הוא סיפר
לחותנו את הכל מה שעשה עם החזירים,
הצאן והעדר.

לאט, לאט הסיפור הגיע לאוזניו של המלך.

זה החליט שצעיר ככם זה יכול לעזור לו
לנהל את המדינה ומינה אותו לווזיר שלו. ולא
היה איש גדול ממנו, מלבד המלך, כמובן.

ישר לבתו של אבא וסיפר להם הכל. הם
הסתירו אותו היטב, כך שאיש לא יוכל היה
למצוא אותו.

עbero ימים וג'ון נשאר בבית הוריו ועשה את
כל העבודות שהם ביקשו. הוא עשה שונה
לגמר מהעצלן שהיה פעם, לפני שנשלח
מהבית. אך יום אחד אמר לאבא שהוא רוצה
להתחנן ולהקימ בית משלו.

"כשבדתי אצל רועה המלך הראשי" אמר
ראיתי את אחת מבנותיו, ואני רוצה אותה
לאישה".

"הרגו אותו, אם רק תופיע שם" אמר לו
אבא.

"אני אעשה מה שרק אוכל" ענה ג'ון "רק תן
לי את החרב שתליה מעל מיטר".

הזקן לא ידע لماذا תועיל לבנו החרב, אך
הוריד אותה מהקיר, ונתן לו אותה.

מאוחר בערב הגיע ג'ון לבתו של הרועה
הראשי ודפק בדלת. ילד קטן פתח אותה.
אני רוצה לדבר עם אביך" אמר ג'ון.

"זה אתה?" קרא אברבש כשראה אותו. "טוב,